

УЧИТЕЛКА.

Опростете ми, драги мои чеда, сека отъ васъ като по-голѣмы дѣвойки, ще имате по еднѣ исторіи, но най напредъ щѣ прикажѣ на Маріѣ прикаскѣтъ, които ѣ обрѣкохъ. Слушайте добръ:

Князь Любоко.

Прикаска.

Имало веднѣжъ единъ царъ, който бѣше толко почтенъ человекъ, щото подданицитѣ му го наричахъ „Добъръ Царъ.“ Единъ день като бѣше излѣзълъ на ловъ, хвърли ся възъ колѣната му единъ бѣлъ заекъ, когото гонехъ кучетата. Царътъ го поглади и рече: „понеже тоя заекъ ся ослони подъ моѣтъ защитѣ; нема никой никакво зло да му направи.“ Той го занесе въ палата си и зарѣчы да му дадѣтъ еднѣ хубавѣ одаичкѣ и добры трѣвы за хранѣ. Прѣзъ нощтъ, когато остана царътъ самъ въ одайтѣ си, видѣ че му ся яви една хубава жена, която не бѣше облечена нѣкакъ въ златны и скъпоцѣнны дрѣхы, но облѣклото ѣ бѣше бѣло като снѣгъ, и вмѣсто киткы, тя имаше на главѣтъ си вѣнецъ само отъ бѣлъ трендафилъ. Добрыйтъ царъ ся твърдѣ зачуди когато видѣ тази женѣ, защото вратата му бѣше затворена, а незнаеше какъ бѣше тя тамо влѣзнала. Тя му продума: „Азъ съмъ вѣлшебницата Кандита и минувахъ прѣзъ горѣтъ, дѣто бѣхте вый излѣзли на ловъ, и поискахъ да дознамъ да ли сте добръ, както вы цѣлъ свѣтъ назовава. За туй ся прѣобразихъ на бѣлъ заякъ и ся избавихъ въ вашытъ нарѣчія; защото знамъ че онѣзи, които сѣ милостиви къмъ животнытъ, много повече сѣ такива